

om du vilde komme til et Møde henne hos Sogneraadsformanden i Eftermiddag Kl. 3.“

„Naa, det er vel Fattiggassen. Eller kanske Menighedsraadet. Snakkede han ikke noget om det?“

„Nej, han sagde ingenting. Han sad bare og kiggede sig omkring i Stuen. Saa gik han igen.“

„Ja saa,“ lo Emanuel. „Ja, han har jo sine Egenheder, saadan . . . Hør, Hansine!“ afbrød han sig selv i forandret Tone. „Kan du huske, jeg har snakket til dig om denne nye Gødningsmetode, som jeg for nogen Tid siden læste om i Landbobladet. Jo mere jeg spekulerer over den, des mer fortræffelig synes jeg, at den maa være. Egentlig er det da ogsaa langt naturligere — ikke sandt? — saadan at køre Møget ud i frisk Tilstand og straks pløje det ned, i Stedet for at samle det sammen i disse Møddingkuler, hvor saa meget af den bedste Kraft dunster bort og ovenikøbet forpester Luften omkring vores Boliger. Kan du huske, der stod i Bladet, at Landet aarligt tabte mindst seks Millioner ved vores Møddinger. Tænk dig, Hansine — seks Millioner! Det var sandelig en artig Skilling at indvinde, og den vilde justemænd komme rigtig pænt tilpas for Fremtiden, hvor vi sikkert vil faa mangan gammel Samfundsskade at bøde paa hertillands. — — — Een Ting har jeg alligevel hidtil ikke rigtig kunnet forstaa, og det er, at man ikke for længe siden har fundet paa noget saa simpelt . . . for egentlig ligger det jo dog lige for Haanden, ikke sandt? Men veed du, hvad jeg idag er kommen til at tænke paa . . . ja, hvad jeg er næsten ganske sikker paa? Jeg tror, at disse Møddinger, dem har Fortidens Bønder anlagt af pur og sørgelig Nødvendighed, ganske simpelt paa Grund af Hoveriet til Herregaardene — forstaar du? Da de alletider først skulde udrette Herremandens Arbejde, før de fik Lov til at tænke paa deres egne Sager, har de været tvungne til Dag for Dag at opsætte og lægge til Bunke hjemme hos dem selv, indtil de endelig kunde stjæle sig en Dags Frihed til at skøtte deres egen Bedrift . . . og da denne Oprindelse til vores Møddinger efterhaanden er gaaet i Glemmebogen, har man naturligtvis ment, at der maatte stikke en særlig dyb Mening i